

Sygn. akt II C 149/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca : Sędzia Sądu Rejonowego A. M.

Protokolant : staż. E. N.

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2020 roku w Łodzi na rozprawie sprawy

z powództwa M. P., B. P.

przeciwko R. P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego R. P. na rzecz powodów M. P., B. P. solidarnie kwotę 4.666,00 zł (cztery tysiące sześćset sześćdziesiąt sześć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 marca 2017 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego R. P. na rzecz powodów M. P., B. P. solidarnie kwotę 1.034,00 zł (jeden tysiąc trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygnatura akt II C 149/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 lutego 2019 roku powodowie M. P. i B. P. wnieśli o zasądzenie od pozwanego R. P. kwoty 4.666,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 7 marca 2017 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powodowie wskazali, że zakupili od pozwanego, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) + R. P. za pośrednictwem portalu A., telewizor marki S. (...). Dostarczony przez firmę kurierską (...) Polska telewizor, miał zbity ekran, co powodowie zauważyli po podłączeniu go do prądu. Powód tego samego dnia zgłosił wadę telewizora pozwanemu. Powodowie odstąpili od umowy z pozwanym i odesłali mu wadliwy telewizor żądając zwrotu zapłaconej ceny. Pozwany nie uznał żądania powodów, wskazując na ich winę przy powstaniu szkody. Niniejszym pozwem powodowie dochodzą zwrotu ceny uiszczonej tytułem zakupu wadliwego telewizora Samsung (pozew k. 2-7).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 28 lutego 2019 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w W. w sprawie o sygnaturze akt (...) nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powodów kwotę 4.666,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 marca 2017 roku do dnia zapłaty i kwotę 647,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie sprzeciw (nakaz zapłaty k. 30).

W dniu 24 kwietnia 2019 roku pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 28 lutego 2019 roku, zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa i zwrot kosztów postępowania, w szczególności kosztów zastępstwa adwokackiego. Pozwany zgłosił zarzut niewłaściwości sądowej wskazując, iż Sądem właściwym do rozpoznania przedmiotowej sprawy jest sąd właściwy dla siedziby pozwanego. Pozwany przyznał fakt zawarcia umowy pomiędzy stronami oraz fakt doręczenia zakupionego

telewizora powodom przez kuriera firmy (...) Sp. z o.o. Nadto podał, że powodowie odbierając od kuriera telewizor bez zastrzeżeń przyjęli przedmiot jako pozbawiony wad (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 32-34).

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2019 roku w sprawie o sygnaturze XVI C 1439/19 Sad Rejonowy dla Warszawy – M. w W. uznał się niewłaściwym i przekazał sprawę tutejszemu Sądowi (postanowienie k. 43-43v.).

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie (okoliczność bezsporna).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 listopada 2016 roku powodowie za pośrednictwem portalu A. zakupili od pozwanego, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) + R. P., telewizor marki S. (...) za kwotę 4.666,00 zł (okoliczności bezsporne, a także kserokopia dowodu zapłaty ceny k. 12).

W dniu 24 listopada 2016 roku telewizor marki S. został doręczony powodom przez firmę kurierską (...) Polska. Przesyłkę odebrała powódka (okoliczności bezsporne).

Po rozpakowaniu przesyłki, zdjęciu folii zabezpieczającej z telewizora oraz podłączeniu go do prądu powódka zauważyła, że towar ma zbity ekran. Powód natychmiast zgłosił telefonicznie wadę telewizora pozwanemu. W dniu 25 listopada 2016 roku powód sporządził przy obecności kuriera (...) Polska protokół szkody, z którego wynika, że zabezpieczenie zewnętrzne i wewnętrzne przesyłki nie było uszkodzone, a szkoda towaru polega na zbitciu ekranu telewizora w górnej części. Powód tego samego dnia przesłał pozwanemu protokół szkody i dopytywał o dalszą procedurę reklamacyjną

w zakresie zwrotu telewizora za jednoczesnym zwrotem pieniędzy za wadliwy towar bądź wymiany na nowy telewizor. W dniu 20 lutego 2017 roku powód oświadczył pozwanemu, że zamierza odesłać telewizor i żąda zwrotu pieniędzy lub wymiany telewizora na nowy, wolny od wad (korespondencja e-mail k. 13-16, protokół szkody k. 17).

Pozwany przekazał dokumentacją związaną z reklamacją telewizora firmie ubezpieczającej przewoźnika (...) Sp. z o.o. Pismem z dnia 15 lutego 2017 roku ubezpieczyciel przewoźnika oświadczył, że nie przyjmuje odpowiedzialność za przedmiotową szkodę (kserokopia pisma k. 18-19).

Pismem z dnia 23 lutego 2017 roku powód złożył pozwanemu oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży telewizora zawartej w dniu 19 listopada 2016 roku na odległość w związku z nierozpatrzeniem reklamacji zgłoszonej telefonicznie w dniu 24 listopada 2016 roku oraz pisemnie (mailowo) w dniu 25 listopada 2016 roku w odpowiednim terminie. Oświadczył, że zamierza odesłać pozwanemu telewizor w dniu 27 lutego 2017 roku za pośrednictwem Kuriera (...). Wniósł o zwrot kwoty 4.666,00 zł na wskazany rachunek bankowy w ciągu 7 dni. Pozwany otrzymał przesyłkę w dniu 27 lutego 2017 roku (odstąpienie od umowy k. 20, dowód nadania k. 21, dowód doręczenia k. 21-23).

W piśmie z dnia 9 marca 2017 roku pozwany poinformował powoda, że zwrot pieniędzy nie jest możliwy, gdyż telewizor nie jest pełnowartościowy z uwagi na uszkodzoną matrycę oraz częściowo zdjętą folię antyrefleksyjną. Wskazał, że obowiązkiem kupującego jest sprawdzenie zakupionego produktu w obecności kuriera w chwili jego dostarczenia. Pozwani zgłosili uszkodzenie dopiero w późniejszym terminie (pismo k. 28).

Powód złożył skargę do Miejskiego Rzecznika Praw Konsumentów w W. w związku z roszczeniem w stosunku do pozwanego. Pismem z dnia 26 września 2017 roku rzecznik poinformował powoda, iż pozwany nie podjął korespondencji i nie przedstawił wyjaśnień oraz stanowiska w sprawie (pismo k. 25-27).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony procesu.

Na rozprawie w dniu 6 sierpnia 2020 roku Sąd pominął wniosek dowodowy o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka G. M., wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron oraz wniosek o zwrócenie się do (...) Sp. z

o.o. w W. celem ustalenia danych kuriera, na podstawie art. 235² § 2 pkt. 1 k.p.c. jako nieistotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powodów o tym, że zawarli z pozwanym umowę sprzedaży za pośrednictwem portalu allegro.pl, na podstawie, której nabyli telewizor marki S. za kwotę 4.666,00 zł oraz, że przesyłka została doręczona powodom przez firmę kurierską (...) Sp. z o.o. w W..

Niewątpliwie strony łączyła umowa sprzedaży, zaś zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W związku z zawarciem skutecznej umowy sprzedaży, mają w sprawie zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego o rękojmi. Zgodnie z art. 556 k.c. sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę fizyczną lub prawną (rękojmia).

W sprawie powód dowodził istnienia wady fizycznej sprzedanego mu telewizora – zbitego ekranu. Takiej wady dotyczy art. 556¹ k.c. stanowiący w § 1, że wada fizyczna polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową. W szczególności rzecz sprzedana jest niezgodna z umową, jeżeli:

- 1) nie ma właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia;
- 2) nie ma właściwości, o których istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego, w tym przedstawiając próbkę lub wzór;
- 3) nie nadaje się do celu, o którym kupujący poinformował sprzedawcę przy zawarciu umowy, a sprzedawca nie zgłosił zastrzeżenia co do takiego jej przeznaczenia;
- 4) została kupującemu wydana w stanie niepełnym.

W myśl § 2 omawianego przepisu jeżeli kupującym jest konsument, na równi z zapewnieniem sprzedawcy traktuje się publiczne zapewnienia producenta lub jego przedstawiciela, osoby, która wprowadza rzecz do obrotu w zakresie swojej działalności gospodarczej, oraz osoby, która przez umieszczenie na rzeczy sprzedanej swojej nazwy, znaku towarowego lub innego oznaczenia odróżniającego przedstawia się jako producent.

Z kolei zgodnie z § 3 tegoż przepisy rzecz sprzedana ma wadę fizyczną także w razie nieprawidłowego jej zamontowania i uruchomienia, jeżeli czynności te zostały wykonane przez sprzedawcę lub osobę trzecią, za którą sprzedawca ponosi odpowiedzialność, albo przez kupującego, który postąpił według instrukcji otrzymanej od sprzedawcy.

Zgodnie z kolei z zapisem art. 556² k.c. jeżeli kupującym jest konsument, a wada fizyczna została stwierdzona przed upływem roku od dnia wydania rzeczy sprzedanej, domniemywa się, że wada lub jej przyczyna istniała w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy należy wskazać, że powód wykazał, że dostarczony mu za pośrednictwem firmy kurierskiej (...) Polska Sp. o.o. w W. telewizor, miał wadę fizyczną w postaci pęknięcia ekranu (556 § 1 pkt 1 k.c. – brak cech, właściwości rzeczy pełnowartościowej). Z treści protokołu szkody sporządzonego przez powoda w obecności kuriera w dniu 25 listopada 2016 roku wynika, że opakowanie zewnętrzne telewizora nie było uszkodzone. Powód jeszcze w dniu 24 listopada 2016 roku po podłączeniu telewizora do prądu przez powódkę, niezwłocznie powiadomił drogą telefoniczną, a następnie elektroniczną o stwierdzonej wadzie sprzedawcę i korespondował z nim w tym zakresie. Mając na uwadze domniemanie wyrażone przez ustawodawcę w treści

cytowanego powyżej art. 556² k.c. uznać należy, że przedmiotowa wada fizyczna powstała jeszcze w okresie, kiedy za rzecz odpowiadał sprzedawca – pozwany, przed wydaniem rzeczy kupującemu. W przedmiotowej sprawie powyższe domniemanie nie zostało obalone, nadto pozwany nie zaoferował żadnych wniosków dowodowych, które zmierzałyby do wzruszenia wyżej przywołanego domniemania.

W związku z wadą rzeczy, powód (kupujący) był uprawniony do odstąpienia od umowy. Zgodnie z art. 560 § 1 k.c., jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona lub naprawiana przez sprzedawcę albo sprzedawca nie uczynił zadość obowiązkowi wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady.

Z treści oświadczenia powinno jednoznacznie wynikać, że celem kupującego jest odstąpienie od umowy. W myśl orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2014 r. (sygnatura akt II CSK 415/13) skierowane do sprzedawcy żądanie zwrotu zapłaconej ceny z powodu wady rzeczy sprzedanej zawiera implicite oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży [tak też J.M. A., w: Ustawa (red. B. Kaczmarek-Templin, P. Stec, D. Szostek), s. 427]. Oświadczenie powinno wskazać wadę, jaką rzecz jest dotknięta. Jako że uprawnienie do odstąpienia ma charakter prawokształtujący, powoduje ono konieczność zwrotu przez strony uzyskanych (w ramach przedmiotowej umowy) świadczeń. Strony powinny wówczas zwrócić sobie nawzajem otrzymane świadczenia według przepisów o odstąpieniu od umowy wzajemnej (tak Komentarz do KC pod red. Osajda 2017 r). Kupujący powinien rzecz dostarczyć sprzedawcy, nawet jeśli wiąże się to z koniecznością demontażu (jest to robione na koszt sprzedającego – art. 561² § 1 KC), lub też zapewnić mu dostęp do rzeczy dla sprawdzenia jej stanu i potwierdzenia wady, jeżeli jej dostarczenie jest niemożliwe [art. 561² § 2 ; zob. J.R. A. , w: Ustawa (red. B. Kaczmarek-Templin, P. Stec, D. Szostek), s. 428].

Zgodnie z dyspozycją art. 560 §4 k.c. kupujący nie może odstąpić od umowy, jeżeli wada jest nieistotna. Oceny istotności wady rzeczy sprzedanej dokonywana powinna być na podstawie treści umowy, a w szczególności przez odwołanie się do usprawiedliwionych oczekiwań kupującego w stosunku do przedmiotu umowy. Tym samym oceny wady w rozumieniu przepisów o rękojmi przy sprzedaży należy dokonywać z punktu widzenia kupującego, a nie przydatności rzeczy do zwykłego użytku. To oczekiwania nabywcy związane z funkcjonowaniem rzeczy mają tutaj podstawowe znaczenie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 listopada 2019 roku, sygnatura akt sprawy I ACa 730/18, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2004 roku, sygnatura akt II CK 388/04). Zgodnie z poglądami doktryny ciężar dowodu co do nieistotności wady obciąża sprzedawcę. Chwilą miarodajną dla oceny nieistotności wady jest chwila odstąpienia od umowy (zob. W.J. Katner, J. Pisuliński, w: SPP, t. 7, 2018, Nb 528 i n.).

Transponując powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż powód skutecznie, w sposób wyraźny i nie budzący wątpliwości złożył, w formie pisemnej, oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży telewizora. W związku z tym, strony – zarówno powodowie jak i pozwany - były zobowiązane do zwrotu wzajemnych świadczeń, wynikających

z umowy, czyli powodowie mieli obowiązek zwrotu rzeczy sprzedanej, a pozwany zwrotu zapłaconej im ceny. W tym miejscu trzeba wskazać na wyrok Sądu Najwyższego mówiący, że odstąpienie przez kupującego od umowy sprzedaży rzeczy ruchomej ze względu na wady (art. 560 § 1 KC) powoduje przejście jej własności z powrotem na sprzedającego oraz wygaśnięcie udzielonej gwarancji jakości (art. 577 § 1 KC) [orzeczenie z dnia 26.11.1997 r., sygn. II CKN 458/97].

Wada występująca

w sprzedanej rzeczy, niewątpliwie z punktu widzenia powodów jaki reali rynkowych jest wadą istotną. Na marginesie wskazać należy, iż pozwany, na którym ciążył onus probandi w zakresie wykazania, iż wada nie jest istotna, nie zgłosił na powyższe okoliczności żadnych wniosków dowodowych. Tym samym wobec ustawowego domniemania wyrażonego dyspozycją art. 556² k.c., które nie zostało wzruszone w rzeczonyj sprawie, uwzględnienie powództwa jest zasadne.

Na marginesie rozważań wskazać należy, iż bezzasadny i irrelevantny w realiach rozstrzyganej sprawy jest zarzut pozwanego o spadku wartości telewizora w związku z częściowym zerwaniem folii zabezpieczającej z telewizora przez

powodów. W pierwszej kolejności należy wskazać, że zgodnie z art. 27 ustawy o prawach konsumenta z dnia 30 maja 2014 roku (Dz. U. z 2020 roku, poz. 287), konsument, który zawarł umowę na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, może w terminie 14 dni odstąpić od niej bez podawania przyczyny. W tym miejscu należy podkreślić, że konsument zamawiający towar przez internet nie ma możliwości obejrzenia tego towaru. W tym czasie konsument otrzymuje gwarancję i możliwość wypróbowania i obejrzenia zakupionego towaru w zakresie, który pozwoli mu zbadać jego charakter, cechy i funkcjonalność. Tego da się dokonać tylko poprzez fizyczne wypróbowanie rzeczy. W związku z tym zdjęcie folii ochronnej często bywa konieczne, tak jak w niniejszej sprawie. Powódka dopiero po zdjęciu w części folii zabezpieczającej dostrzegła wadę towaru w postaci zbitego ekranu. Ponadto folia ochronna nie stanowi elementu telewizora, a jest jedynie dodatkowym zabezpieczeniem produktu, zatem jej zerwanie nie może stanowić o obniżeniu wartości towaru.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 481 §1 i §2 k.c. oraz art. 455 k.c. Pozwany został wezwany do zwrotu kwoty 4.666,00 zł, w terminie siedmiu dni, pismem z dnia 23 lutego 2017 roku, które zostało doręczone R. P. w dniu 27 lutego 2017 roku, co nie było okolicznością kwestionowaną w toku niniejszego postępowania. Tym samym zasadnym jest zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 7 marca 2017 roku do dnia zapłaty.

Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Powodowie wygrali proces w całości, ponosząc koszty, na które złożyła się opłata sądowa od pozwu w wysokości 100,00 złotych, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 900,00 złotych ustalone w oparciu o treść §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804), oraz uiszczony opłaty skarbowe od pełnomocnictwa w kwocie 34,00 zł. Sąd zasądził zatem od pozwanego R. P. na rzecz powodów solidarnie kwotę 1.034,00 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.